

Strhující fantasy o síle osudu a touze po moci.
Hra o trůny pro mladší čtenáře

J. D. RINEHART

KORUNA TŘÍ

Zrození Toronie

HOST

KORUNA TŘÍ

Kniha třetí: Zrození Toronie

J. D. RINEHART

KORUNA *Zrození Toronie* TŘÍ

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Working Partners Limited

Illustrations © Filip Štorch

Translation © Romana Bičíková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-373-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-374-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-375-3 (Formát MobiPocket)

Pro R. K.

Zvláštní poděkování
Grahamu Edwardsovi

*V Toronii, zemi tří,
bouře dlouho zuřila,
moc svým zpěvem čarovným
slabochoy zotročila.
Ctnostné krve teklo příliš
v této době podle,
až tři hvězdy zazáří,
království se zachrání.*

*Pod novým světlem nebeským
tři dědicové vystoupí,
povládnou silám neznámým,
prokletého krále zabijí.
Tři koruny na trůn usednou
a mír do země přinesou.*

GRYNDOR

první čaroděj Toronie

Prolog

Čaroděj Gryndor vylovil z křišťálové mísy oblázek a roztočil ho v kostnatých prstech. Kamínek byl hladký a mléčně bílý. V míse ležely tisíce dalších oblázků, každý měl jiný tvar a barvu.

Moje kameny, pomyslel si Gryndor. Moje magie.

Mísa stála na křišťálovém stole pod potemnělým oknem v Gryndorově věži. Venku byly vidět černo-červené pruhované vlajky, tanečnice v nočním větru vysoko nad úchvatným rubínovým palácem krále Warrycka. Kolem paláce se rozkládalo Celestis, království z drahokamů, Město hvězd. Diamantové střechy se třpytily ve svitu měsíce, safírové ulice se leskly jako řeky. Město obklopovaly hradby, zdi, které byly letos ještě vyšší než loni.

Gryndor se na ně s obavami zahleděl. *Kéž bychom mohli válku udržet ještě jedno roční období za nimi.*

Opodál se netrpělivě ošívali dva další čarodějové.

„Rád bych už viděl, co nám chceš ukázat, Gryndore,“ prohlásil Hathka. Tmavá kůže se mu ve vlhkém nočním vzduchu leskla.

„A já bych se ráda vrátila ke své práci,“ zavrčela Ravgar. Pleť měla tak světlou, jak ji měl Hathka tmavou, a ve tváři ještě kyselejší výraz než obvykle.

Gryndor si pohladil hustý, šedý plnovous. Když Hathku a Ravgar pozval do své věže, bylo to zpravidla proto, aby jim předvedl

nějaké nové kouzlo nebo jim vyložil nejnovější kouzelnickou teorii, na které právě pracoval. Teď však bylo všechno jinak.

„A já bych vám rád ukázal, co mě trápí,“ odpověděl Gryndor a vzal do ruky svou pokroucenou dřevěnou hůl.

Přešel širokou, kruhovou komnatu. Lem jeho stříbrného pláště za ním vířil prach. Hathka a Ravgar šli za ním. Gryndorovi za chůze vrzaly staré klouby, byl rád, že se může opřít o hůl.

Střed místnosti byl označen červenou tečkou, jediným barevným bodem v bělostném křišťálu. Gryndor se s námahou sklonil, položil na červený puntík oblázek, který třímal v ruce, a zase se narovnal.

„Starý oceán přináší kámen,“ pronesl zpěvavě. „Kámen přináší magii. Magie přináší pravdu. Pravda přináší osvětlení...“

Mluvil stále rychleji, slova se z něj řinula jedno za druhým. Zatímco pronášel zaklínadlo, v duchu se vrátil do doby, kdy se jako čaroděj teprve začal rozvíjet.

Kráčel jsem po Pláži prvního dne, moře vyplavovalo kamínky a já je sbíral; v tu chvíli jsem zjistil, že magie každého čaroděje má svou vlastní jedinečnou píseň.

Moje píseň je kamení.

„...kamení kutálí se široko, kamení kutálí se daleko. Kamení ukázalo nám jeden svět, tři království. Ukaž nám pravdu, kameni. Ukaž nám pravdu.“

Odmlčel se a zprudka oddychoval. Cítil se ještě ztuhlejší než obvykle, jako by i jeho tělo bylo z kamene. Hathka a Ravgar se k němu tiskli každý z jedné strany a pozorovali malý bílý oblázek.

Až na to, že teď už nebyl malý. Byl obrovský, narostl do nezměrné velikosti. Anebo se možná všichni tři čarodějové zmenšili.

Možná je pravda obojí, přemítal Gryndor a hleděl na kámen velký jako celý svět, nad nímž nyní přelétali ptáci.

Hathka se zasmál a roztáhl paže jako křídla.

„Tohle je nebezpečná magie,“ vrčela Ravgar. „Co když spadneme?“

„Nespadneme.“

Gryndor na ně namířil svou hůl a v tu chvíli se všichni tři začali propadat k obrovitému kamennému disku. Na povrchu balvanu se objevovaly barevné vzory.

„To je mapa království!“ vyjekl Hathka.

„Tady je Ritherlee,“ kývl Gryndor a ukázal na rozlehlou travnatou plochu po jejich levici.

„A tady Isur.“ Hathka ukázal na obdobně rozsáhlou lesnatou krajinu přímo před nimi. „A tady je Celestis! Jak je zářivé!“

Na Ravgar to podle všeho neudělalo žádný dojem. „Gryndore, my víme, která tři království tvoří Toronii. Tvá mapa je velmi důmyslná, ale my skutečně potřebujeme —“

„Tiše,“ okřikl ji Gryndor. „Dívejte se.“

Čím blíž k mapě letěli, tím větší podrobnosti viděli. Nejprve města, pak budovy, potom i lidi.

„Jsou jich stovky!“ zalapal po dechu Hathka. „Ne, tisíce! A proč spolu...?“ Odmlčel se.

„Zajímá tě, proč spolu bojují?“ odpověděl Gryndor.

Tři čarodějové mlčky sledovali, jak lidé pod nimi svádí lýtý boj. Obvyční lidé z celé Toronie bojovali zemědělským náčiním a čímkoli, co měli po ruce, proti společnému nepříteli: vojákům v černo-červených uniformách.

„Ale to je královská armáda,“ hlesl zoufale Hathka. „Proč král Warryck bojuje proti vlastním lidem?“

Gryndor je navedl blíž k Ritherlee, takže jasně viděli, že na polích a pastvinách nic neroste. Po bahnitých pláních se vlekly vyhublé, shrbené a vyčerpané postavy.

Hathka rozzuřeně zakřičel. Ravgar semkla rty do pochmurné tenké čárky. „I tohle je dílo krále Warrycka,“ řekl Gryndor. „Nechal své lidi vykrváčet. Jen co úroda v Ritherlee dozraje, nechá ji sklídit a odvézt do svých kuchyní. Zatímco Warryck tloustne, jeho lidé hladoví.“

Ted' už letěli nad Isurem, kde malí človičkové poráželi stromy a vztyčovali zlověstně vyhlížející věže.

„Lov je zakázán, lovit smí jen král a jeho muži. Ty, kdo se příkazu vzeprou, oběsí. Mysleli jste si, že Isur je království lesů? Stalo se z něj království šibenic.“

Máchnutím hole je Gryndor přenesl do Celestis.

„A co se týče Města hvězd,“ pokračoval, „nikdo už nemá na zaplacení daní, které po nich Warryckovi výběrčí požadují. Obyvatelé Celestis nemají vůbec nic. Lidé v celé Toronii už nemají vůbec nic. Je snad překvapivé, že se vzbouřili?“

„Až příliš dlouho jsem byl zabraný do svého studia,“ litoval Hathka. „Nebyl jsem si jejich utrpení vědom.“

„Čas na studium je nenávratně pryč,“ odpověděl Gryndor. „Nadešel čas jednat.“

„Jednat?“ zopakovala Ravgar. „Gryndore, víš, že té nespravedlnosti chceme učinit přítrž. Ale jsme čarodějové, ne válečníci.“

„Přesto musíme jednat.“ Gryndor ukázal na řady vojáků valící se z bran Celestis. „Další jednotky Warryckovy armády vyslané potlačit povstání. Zahynulo už příliš mnoho lidí. A to je jen začátek. Pokud ihned nezasáhneme, vypukne v Toronii skutečná válka.“

Hathka se zděsil. „K tomu přece nemůže dojít. Warryck přece musí dříve či později přijít k rozumu.“

Gryndor zatal ruku v pěst. „Co kdybych vám řekl, že ta válka bude trvat tisíc let? Co kdybych vám řekl, že mrtví se nebudou počítat na tisíce, ale na miliony?“

„Jak to můžeš vědět?“ zachvěl se Hathka.

„Moje kameny,“ vysvětlil Gryndor. „Ukázaly mi všechno, co potřebuji vědět — to, co vidíme teď, není nic ve srovnání s tím, co ještě přijde. Tisíc let temnoty. Tisíc let utrpení. Taková je budoucnost... pokud tomu nezabráníme.“

Ravgar podezřívavě přimhouřila oči. „A co přesně bychom podle tebe měli udělat?“

„Musíme svrhnout krále!“

Gryndor máchl holí v širokém kruhu. Mapa se zhroutila, ze tři toronijských království se staly pouhé tečky, magie vyprchala. Tři čarodějové opět stáli v nejvyšší komnatě křišťálové věže.

Ravgar se ke Gryndorovu překvapení zasmála. „Zabít krále? Vskutku smělý nápad! Mně osobně by nebylo líto vidět hlavu toho tyrana nabodnutou na kůl. Přeji ti ve tvém úsilí mnoho štěstí.“

Hathka ale vrtěl hlavou. „Gryndore... a co proroctví? Když počkáme, třeba Toronii před válkou zachrání.“

„Proroctví?“ odsekla Ravgar. „Pche! To je jen povídačka pro děti. Ve světle kouzelných hvězd se králi narodí tři potomci? Trojčata, která zachrání Toronii? Hathko, to vážně Gryndorovi skočíš na všechno, co řekne?“

Gryndor sebral z podlahy mléčně bílý oblázek a strčil si ho do kapsy. Dokonce i tady zuří bitva. *Pokud spolu nedokážeme žít v míru my čarodějové, jakou naději pak má zbytek království?*

„Já jsem to proroctví vyřkl,“ pronesl ztěžka, „ale jak dobře víš, Ravgar, nejsem jeho původcem. Tím jsou hvězdy, původci nás všech.“

„Jestli si myslíš, že to proroctví —“

„Nemyslím, vím. Proroctví bylo vyřčeno. Ale ještě se nemusí naplnit, Ravgar. Ještě ne.“

Vrátil se k oknu, vnořil prsty do mísy s oblázky a roztočil je. Kamínky o sebe cinkaly, zvonily jako rolničky.

„Bez vás to nedokážu, přátelé,“ zašeptal tichým, upřímným hlasem. „Pokud se Warryckovi postavím sám, selžu. Třem čarodějům se ale neubrání. To nedokáže žádný člověk. Přidejte se ke mně, prosím, a společně Toronii zachráníme.“

Hathka polkl, chvíli se rozmýšlel a pak přistoupil k oknu. Chytil Gryndora za ruku. „Budu se řídit tvými rozkazy, Gryndore.“

Gryndor se obrátil k Ravgar a tázavě zvedl obočí. Ravgar se zamračila, rty stále semknuté do bílé čárky.

„V proroctví nevěřím,“ prohlásila nakonec. „Věřím však ve spravedlnost. Přidám se k tobě, Gryndore.“

„Kdy udeříme?“ zeptal se Hathka.

Noc za oknem plnil křik a smích. Okna královské hodovní síně jasně zářila, vzduchem se nesl pach ohně a pečeného masa.

„Král hoduje,“ řekl Gryndor.

Ravgar se v bledé tváři zračilo pochopení. „Útok nebude čekat,“ pronesla pomalu.

Gryndor přikývl. „Lepší příležitost už nejspíš mít nebudeme.“

Teď, když nadešel klíčový okamžik, měl pocit, že má záda rovná jako v dobách, kdy byl pouhým učněm. Prsty se mu dychtivě svíraly v předzvěsti boje.

„Udeříme hned.“

Tři čarodějové popadli svoje hole a rozběhli se ke dveřím. Soutěživá Ravgar se prohnala kolem nich a její prsty uchopily kliku jako první.

Ozvalo se zasyčení.

Gryndor se zastavil, jako by ho uštkl had, a ohromeně hleděl na prskající vlákna světla, která se objevila kolem rámu dveří.

„Jiskrovír!“ vykřikl a zvedl hůl.

Pozdě.

Dveře vzplály. Gryndora zasáhl horoucí poryv vzduchu jako pěst a odmrštil ho zpátky. Čaroděj dopadl na záda tak tvrdě, že si vyrazil dech. Ve zbytcích dvevního rámu zuřily bílé plameny a Gryndor v jejich záři rozeznal dvě pokroucené postavy. Nezbyvalo z nich o moc víc než kosti. Křehké kostry se před jeho očima proměnily v prach.

Hathka a Ravgar byli pryč.

Podlaha se otřásla. Křišťálová zeď za Gryndorem pukla a z praskliny se začal valit hustý bílý dým. Druhá puklina se objevila v podlaze a neustále se rozšiřovala. Celá věž se rozpadala na dvě části.

Gryndor se s námahou vyškrábal na nohy. Srdce mu naplňovala bolest a strach. Byl si jistý, že za tímhle stojí Warryck — pravděpodobně si domyslel, že na něj Gryndor bude chtít zaútočit, a tak kolem jeho komnat nastražil jiskrovír, který měl čaroděje připravovat o život. Copak ale Warryck nevěděl, co se stane, když zemře čaroděj?

Nebo dokonce dva?

Puklina v podlaze se zvětšila tak, že z ní byla propast. Gryndor své unavené kosti pohnal do akce a přiskočil ji. Ve dveřích stále hořel žhoucí bílý jiskrovír. Za ním stoupal kouř, hustý a štiplavý jako mlha.

Gryndor si uvědomil, že má prázdné ruce. Ohlédl se na druhou stranu propasti. Jeho pohled dopadl na hromádku dřevěných třísek.

Moje hůl!

Ze dveří vyšlehl plamen. Gryndor se pod ním přikrčil a kulhal k oknu, s očima upřenýma na mísu s oblázkou. Pouhých pět kroků od svého cíle si všiml, že se celá věž naklání. Mísa spadla ze stolku, kamínky se rozkutálely po dlaždicích a sypaly se do trhliny v podlaze.

Moje magie!

Další ohromná prasklina rozlomila věž na dva kusy. Tentokrát se z ní nevalil kouř, ale světlo hvězd. Gryndor vrávoral směrem k němu. Následující strašlivý otřes rozkymácel celou budovu. Ze stropu se sypaly křišťálové střepy. Dvěma se Gryndor vyhnul, ale třetí — kruté diamantové ostrží vysoké jako dospělý muž — mu projel hrudí.

Gryndor zavyl bolestí, vyprostil se a vrhl se do průrvy. Ocítl se na otevřeném schodišti, které se po vnější straně vinulo kolem věže, a zastavil se, zděšený tím, co viděl. Po celém Celestis se vznaly plameny. Ulice z drahokamů byly plné bojujících, prchajících, ječících lidí. Vlajky na střeše paláce hořely.

Jenže to nebylo to nejhorší. Celé město se... *naklonilo*. Na každou budovu, která ještě stála, připadaly dvě skácené. Třpytivé království Celestis se před Gryndorovýmá očima měnilo v hromadu střepů. Vypadalo jako dětská skládanka, kterou její majitel v návalu vzteku rozbil.

Podívej se, co jsi provedl, Warrycku! Tím, že jsi zabil Hathku a Ravgar, jsi odsoudil ke smrti i Celestis!

Město se dál naklánělo. Gryndor se držel křišťálové balustrády a nevšímal si krve, jež se mu řinula z rány na hrudi, ani bolesti, která mu projížděla celým tělem.

Budovy kolem paláce se pod ním zřítily na hromádku střepů. Mezi ruinami probíhali křičící lidé, které ihned zasypaly hroutící se zdi nebo je spolky průrvy, jež se otevíraly jako hladové chřtány pod jejich nohama.

Gryndor zvedl hlavu.

Jeho skromná věž byla jen malou součástí mnohem větší stavby: Nebeské věže, nejvyšší věže v celém království. Jako jediná ze všech budov v Celestis zůstala stát.

Schodiště, na kterém Gryndor stál, vedlo přímo na její vrchol.

Čeká na mě.

S tváří staženou bolestí se klopýtavě vydal po schodech nahoru. S každým dalším krokem se Celestis pod ním dál hroutilo a bořilo. Kolem celého města se k nebi vzpínaly obrovské kamenné sloupy. Celestis se propadalo a okolní země se nad ním uzavírala.

Gryndor pokračoval v bolestném výstupu a přemítal, co asi zažívají Hathka a Ravgar. Čarodějové nemohou vejít do Říše mrtvých. Jejich netělesné duše se prodírají z tohoto světa do dalšího a nechávají za sebou zmatek a zmar.

Gryndor přemýšlel, kam mají namířeno.

Brzy už nad tím nebudu muset dumat. Přitiskl si roztřesenou dlaň na růžici krve, která mu vykvetla na plášti. *Brzy tam zamířím také.*

Ale ne dřív, než dokončí svůj poslední úkol.

Závěrečný mučivý výstup ho přivedl na vrchol Nebeské věže. Gryndor už neztrácel čas sledováním propadajícího se města. Místo toho se soustředil na to, co ho čeká.

Na vršku věže stály tři obrovské sochy — každá byla vysoká jako deset mužů. Silná hadí těla byla svinutá ve smyčkách zeleného smaragdu. Každá socha měla pod průzračným trupem dvě vejce, která vypadala jako ptačí, a každé ze zad vyrůstala ohromná zelená křídla. Zpod zuřivých plazích čel zíraly oči z oslnivě rudých rubínů, které se zlatě leskly.

Wyvernové!

Gryndor se ztěžka táhl po střeše věže. Ve světle bdělých hvězd za sebou nechával hustou temnou stopu krve.

Strčil ruku do kapsy a roztřesenými prsty nahmatal oblázek. Vytáhl ho.

Poslední zbytek mé magie.

„Kámen přinese nebe,“ zaskřehotal, vyděšený tím, jak slabě jeho hlas zní. „Nebe přinese let. Let přinese konečnou nápravu.“

Sevřel mléčně bílý kamínek ještě pevněji. Oblázek se roztříštil a střepy se zaryly Gryndorovi hluboko do kůže. Gryndor toho nedbal. Veškerou svou pozornost soustředil na wyverny.

Tri hadi se ladně rozvinuli. Jejich smaragdová těla se protahovala a skřípala. Křídla se jim napínala jako zelené plachty vzdouávající se ve větru. Začali jimi máchat. Z piedestalů se zvedly mocné nohy s pařáty. V tlamách se zaleskly zlověstné rubínové tesáky. Wyvernové zavřískali.

Křik rodících se wyvernů naplnil nebe a Gryndor padl na bok. Jeho práce byla u konce. Teď už mu zbývalo jen zemřít.

To vědomí ho zoufale rozesmutnilo. Ještě horší však byla jistota, že když Celestis padlo, jeho nejhorší obavy se nepochybně naplní.

„Tisíc let temnoty,“ zašeptal. „Tisíc let utrpení.“

Zadíval se na wyverny, kteří se rozlétli ke hvězdám.

Ach, vzdychl v duchu obdivně. Jste nádherní!

Prerývaný dech mu rozdíral poraněnou hrud'. Věž pod ním se zakymácela a začala se hroutit do smrtící propasti. Alespoň že Melchior byl v bezpečí, daleko ve své dílně v lesích, mladý čaroděj, který se svědomitě učil všechno, co měl jako Gryndorův učeň ovládat. To pomyšlení Gryndora potěšilo.

Kéž bych tě jen naučil to proroctví, Melchiore. Dozvíš se někdy o jeho existenci? Přežijí aspoň nějaké z mých knih, abys je mohl najít? A až se konečně rozzáří hvězdy z proroctví a narodí se trojice, která přivede Toronii zpátky ke světlu, budeš vědět, co dělat?

Gryndor sebral poslední zbytky sil a zakřičel na kroužící wyverny. „Najděte si ve světě bezpečné místo! Leťte tam a počkejte! Kdyby mělo proroctví selhat, vydáte se Toronii na pomoc! Potom znovu poletíte!“

Nebeská věž se s kolosálním skřípavým rachotem svezla do strany. Gryndor s hrůzou sledoval, jak nejbližšího wyverna zasáhl letící střep. Jeho křídla se roztříštila na tisíc třpytivých úlomků a jeho krk se se strašlivým prasknutím přelomil.

Jeho neživé tělo padlo, stejně jako Celestis.

Gryndor už necítil bolest. Cítil jen beznaděj a to bylo ještě mnohem horší. Wyvernové byli jeho poslední naděje, jak ochránit proroctví. A teď mu umírali před očima.

Všechno je ztraceno. Proroctví selže. Toronie je odsouzená k zániku.

Vtom se zřítíl do propasti. Než se nad ním zavřela země, vyslal poslední pohled ke hvězdám.

A hvězdy jeho pohled opětovaly.

